

Kázání – 26. 01. 2025

1. čtení: Ex 6, 28-7,7

2. čtení: Jan 4, 46-54

modlitba:

Pane Bože, děkujeme Ti za svět, do kterého jsi nás postavil, děkujeme za naše blízké, za tvou církev, za prostor důvěry. Děkujeme, že nás přijímáš a bereš nás vážně. Děkujeme za hlas evangelia, za jasnou nabídku života. Dej, aby i naše víra byla průzračná a čistá.

Před tvou tvář si uvědomujeme všechny složitosti našeho života. Všechny kroky stranou, kdy jsme se ti vzdálili a tebe neviděli. Často je to pro nás těžké zcela důvěřovat, a tak musíme stále obnovovat svou víru. Prosíme, ať se s tebou stále obnovuje naše víra.

Prosíme, buď nablízku našemu srdci a dej, ať se ti otevřeme a otevřeme ti i své nitro.

Prosíme, zaceluj naše rány a veď nás jako společenství, jako sbor, všechny lidi. Dej, ať je nám darovaný čas smysluplný a nadějný. Amen

kázání 26. 1. 2025

milí přátelé, je to problém biblických nadpisů, že nám někdy zjednodušeně říkají, o čem příběh je: jako tady - o uzdravení syna královského služebníka. Není to určitě jen o zázraku, že by se uzdravením vše vyřešilo a tím také vše skončilo. Důležité je tu přinejmenším stejně tak jako uzdravení to, že ten královský služebník se stal věřícím. Nad dnešním příběhem se můžeme ptát, jak vzniká víra? Nemá ji od počátku. Ale slyší ujištění, že jeho syn žije. A tak se vydá na cestu za ním a už cestou se dovídá, že jeho syn skutečně byl uzdraven. A tak se můžeme ptát, kdy uvěřil, co se to v něm dělo, co se změnilo, až se nakonec říká, že ten služebník věří!

Příběh se odehrál v Káně Galilejské. Každému v hlavě naskočí, že tam se již jeden zázrak - podle Jana: jedno znamení - událo. Tehdy lidská nouze spočívala v tom, že na svatbě neměli dost vína. Tady se jednalo o nemocného syna významného královského služebníka. Víra vzniká tam, kde víme o nějaké své nouzi a o možnosti pomoci od Boha. Jistě chápeme, že to je veliká nouze, když se bojíme o své dítě! Co by to bylo za těžký život pro otce, kdyby o něj přišel? Proto využívá každé příležitosti a také jde za Ježíšem. Opakuje své přání, aby jej Ježíš následoval za jeho synem. Stále opakuje svou představu, jak by k pomoci mohlo dojít.

V tu chvíli ale Ježíš nemluví o uzdravení, ale o víře. Co lidé potřebují k tomu, aby uvěřili... že potřebují nějaký zázrak či znamení. Můžeme říci, že se mýlí. Jeden mluví o zdraví a druhý o životě u Boha. A tak je tady další otázka, co je to pravý život? Jestli to je zdraví, nebo je život ještě něco víc! Co to znamená, když věříme, že Bůh je Bohem života? Nevěříme jen v možnost uzdravení a pomoci uprostřed života, věříme v život navzdory smrti a nad vším naším trápením... Jak se to projevuje v našem životě, že věříme v Boha života? Co to znamená pro naše těžké chvíle, kdy se nám zdá, že vše mluví jakoby proti tomu?

Člověk potřebuje znamení a zázraky... O tomto spojení jsme slyšeli už ve Starém zákoně, v prvním čtení zaznělo, že Hospodin vykoná znamení a zázraky před faraónem, aby povzbudil lid, který je nejistý a oslabený. Ale právě faraón vše vidí, a přesto neuvěří, nepodvolí se Boží vůli a Izraele nepropustí. Takže samotné divy k víře jaksi automaticky nevedou. A přesto je člověk potřebuje. Spojení těch dvou slov je spojeno s vyvedením jako smysluplnou cestou blíž k Bohu, silnou zkušeností Božího činu a vedení. Člověk potřebuje takové vedení. Nedokáže věřit sám ze sebe, ze své niterné síly. Víra potřebuje ujištění, že jsme na dobré cestě, že se naplňuje to, v co věříme. Jsme tak ustrojeni, patří to k lidské cestě, víra je proces, ve kterém se stáváme věřícími.

O některých lidech se však říká, že prostě mají v sobě velkou, mimořádnou víru jako silné přesvědčení. Tak se to říkalo ve velmi podobném příběhu u Matouše, že pohanský setník měl velkou víru – také měl nemocného služebníka a jeho víra spočívala prostě v tom, že si Krista představuje jako velícího důstojníka, který řekne a jeho slovo má moc a prostě se splní. Proto si myslí, že vlastně Ježíš ani nemusí sám přijít za nemocným domů, stačí jen slovo na dálku! Už na začátku měl velkou víru a došlo k tomu, že jeho prosba se splnila. Tady je tomu jinak. Služebník nemá na začátku velkou víru, ale postupně k ní dochází. Cílem příběhu není jen to uzdravení, ale také a především to, že dochází víry!

Tak se tady otevírá otázka, co si Jan vlastně myslí o zázracích. On totiž to slovo asi nemá úplně rád, místo něho užívá slovo znamení. Možná proto, že lidé si žádají zázraky jako objektivní jasný důkaz Boží moci a pomoci. Ale žádný zázrak nás nepřesvědčí sám o sobě, je třeba víry, abychom se otevřeli tomu, co Bůh působí. Proto raději mluví o znameních, která mají na cestě životem povzbudit naši víru. Nejsou samy o sobě, ale k posílení víry. Na cestě víry potřebujeme tu a tam i nějaké ujištění a povzbuzení. Takovým ujištěním, znamením tady je, že ten služebník slyší, že v tu hodinu se jeho syn skutečně začal lépešit. Místo zázraků jako objektivních divů tedy mluví o znameních jako pomoci pro naši víru. Jak může vypadat? Každý asi takové znamení vnímáme jinak, někdo vidí ve svém životě více konkrétních situací jako znamení. Někdo to chápe více jako principiální ano Boží k člověku v Ježíši Kristu, jeho slovech a činech. Evangelista Jan nemluví o mnoha zázracích, vybírá pro nás ta nejdůležitější znamení, která nás vedou hlouběji v naši víře.

K víře tedy patří cesta, že se něco děje v našem životě, že se něčemu otevíráme, že se ujišťujeme o naději a naše víra se prohlubuje. Nedá se říci, že v jednom okamžiku té cesty už skutečně věřil. Celý ten příběh je příběhem víry – nejprve věřil, že Kristus může pomoci. Chtěl, aby Ježíš šel s ním za jeho synem. Potom uvěřil zaslíbení, že syn je živ a vracel se za ním. A nakonec se mu dostalo potvrzení víry, když slyšel od svých služebníků, že se jeho syn již uzdravil. Tak se jeho víře dostává jistoty, že víra proměňuje skutečnost, není naivní, ani nereálná.

Milí přátelé, k víře patří cesta. Tady je příběh vyprávěn tak, že se děje mezi dvěma skutečnými místy – mezi Kánou, kde je Ježíš a ten otec žádající o pomoc, a Kafarnaum, kde je jeho vážně nemocný syn. K příběhu patří to napětí mezi těmi dvěma místy. Na jednom Ježíš už má jistotu, že syn je živ, ale co se děje na druhé straně, jak je to skutečně s jeho synem? Na jednom místě zazní zaslíbení života, ale zázrak se děje na druhém místě. Ano, člověk může být jen na jednom místě, nevidí vše najednou. A znamením se tady stává to, když se ta dvě místa protnou, když je zřejmé, že na straně syna skutečně došlo k uzdravení. Ve víře se mohou propojit různé etapy našeho života. Ve víře hledíme dopředu, doufáme a něco pro to děláme. A jsou to vzácné a obohacující okamžiky, když se nám v životě ukazuje, že víra je plná skutečnosti a života. Takové okamžiky potřebujeme.

Dnešní evangelijní příběh je velkým povzbuzením pro naši cestu víry. Víra není stav, naopak musí růst a proměňovat se. Není to jen hotové vnitřní přesvědčení, ale také otevřená cesta k uskutečnění toho, v co věříme. Největším darem od Boha je v tomto příběhu víra, že na Boha je spolehnutí, že jeho zaslíbení se naplňují. Je to naděje i pro nás, ať už se považujeme za silné nebo slabé ve víře. Všichni potřebujeme povzbuzení na cestě víry. A Pán Bůh nám dává taková znamení, že jsme na dobré cestě a že u něho je plnost života. amen